

# Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman

af Bernhard Severin Ingemann.

Tredie Del.

(Fortset.)

„Høj og til Røde, brude gamle!“ — sagde Drost Peder. — „For Kongeborren er i vor Magt, vil jeg ikke komme Dronningen og vor unge Konge for Dje. Her er gode Raad dyre. Forstaa du mer end dit Faderbor, saa vis os det nu! du og Wase kan ride paa vore Hjelpeheste!“

Snart vare de alle til Hest, og det gik i stærkt Trav ad Vejen til Røde.

Drost Peder erfarede nu ogsaa af Hener, at den listige Rane med stor Forsigtighed havde set sin Fædreneborg Hjelms i Marstens Hænder, men at han havde holdt gode Miner, og var af Marsten og Jarl Mindre-Alfs færd fra Helgenæs, uden Tvivl for at bringe Budskab til Norge eller maatte hente Udsætning derfra. Dog hvorledes han havde ragtet dette Grinde, vidste Hener ikke.

## Tredie Kapitel.

Med Rane og hans Stilling var der imidlertid foregaaet en vigtig Forandring. Hverken Marsten eller den norske Fribyttehøvding havde modtaget ham saaledes, som han ventede det, da han bragte Hener Friiser og de lange-lige Jægere i deres Bold paa Helgenæs. Marsten havde ingen Erstatning tilbudt ham for den Hjelms og den nebhugge Besætning paa hans Fædreneborg. I Stedet for efter Løfte at antage ham til sin Svigersøn, havde Jarlen givet ham Ridderlaget og bedet ham nøjes med den Væ for det første. Rane var for flok til at røbe sin Harme; han syntes kun idrig i at tjene Marsten og vise Jarlen, at han ikke manglede driftigt Mod. Han var fejlet fra Helgenæs paa et af Jarlens Fribyttefælder med den Forsikring, at de snart skulde se Prøver paa, om han havde faaet de gyldne Sporer for tilbøj. Men i Stedet for efter Løfte at drage til Kongshelle, hvor den norske Kong Erik Præstehader og Hertug Hakon opholdt sig, havde han styret lige til Tønsberg.

Siden han havde modtaget Ridderlaget, var det som der var faret en hel forvoven Vand i ham, der paasaldende viste sig i hele hans Væsen og Adfærd. Den pibenbe Stemme der paa Oergangspunktet til den mandlige Alder vanhelbede ham, var i det sidste Aar gaet over til en noget hæs Væstemme, der ikke manglede Kraft. Det rødlige Mundslag var bleven mørkere og stærkere, og det kvindagtige Udtryk i hans Ansigt var veget for et stærkere Udtryk af vilde Lidenslidelighed. Høvelsen af den vigtige Indsigt, han havde paa de store Statsbegivenheder, og den farlige Stilling, han havde sat sig i, hvor han kun ved sin egen Kløgt og Dugtlighed kunde redde sig, gav hans Væsen og Adfærd et Præg af Selvfølelse, der gjorde det ubehagelige i hans listige Smil mindre mærkeligt.

Paa Tønsberg Slot levede Jarl Mindre-Alfs Datter Kirstine Alfsdatter eller Jomfru Spændelsto, som hun for sine store Guldspænders Skyld almindelig kaldtes. Hun var en Pige paa seksten Aar, stærk, fuldig, med mørkeblaa Haar, usædvanlig lidelige blaa Øjne og med en sød, lidt opstaaende Barnenæse. Hun var opdraget paa Tønsberg Slot som en tilkommende Hustru. Moderen var død i hendes Barndom. Faderen havde hun sjælden set. Hun var bleven søjet i ethvert Lune, og medens Algreven for omkring paa Vikingetog, levede hans Datter frit og lytligt paa Borgen, hvor hun snart beherskede baade den gamle Slotsfoged og hele Besætningen. Med al sin Vilddighed og Egenrådighed faaede hun dog ikke en vis Dannelse. Smortes Broder søn, den berømte islandse Skald og Sagatruer Sturle Thorbjørn, havde for tre Aar siden, kort før sin Død, været paa Tønsberg, og den halvjærbede indstvearige Olding havde ved sine lidelige og karaktéristiske Fortællinger om Kong Hagen Hagensøns Bedrifter og ved sine Draper om de gamle nordiske Helte, vakte en saadan Deltagelse hos den unge Pige for Daad og et virlsomt Liv, at hun siden den Tid intet hjerte havde ønsket, end at kunne fare om paa Slog, som hendes Fader, eller opleve noget ret eventyrligt. For saa Maanedes siden havde hun gjort Betendtskab med Jomfru Inge, der havde fulgt sin flygtende Fader til Tønsberg og efter Faderens Villie var bleven tilbage der paa Slottet, medens han var rejst til Kongshelle, hvor de fleste udbegne sammenspoorne fandt Beskyttelse hos Kong Erik Præstehader og Hertug Hakon.

Det var Ridder Lave udboldelig at se den Smerte, hans Troskab mod det danske Kongehus forvoldte hans Datter. Sagnet af hende vakte en bestandig Kamp og Uro i hans dalkende Sjæl. Vel saa han kun deltagende Belymring i Datterens Blid, siden hun havde set hans Anger og næsten afstundige Adfærd paa Flugten fra Viborg efter Kongens Begravelse; men han greb dog den første Lejlighed, der tilbød sig, til at bortføre hende fra sig.

Paa Tønsberg Slot aabnede Jomfru Inge atter frit og overvandt den nedtryttende Sindsstemning, der i hendes Faders Rørdørelse havde tuet hende. Dog var det hende en straffelig Tante, at hun opholdt sig paa en fjendtlig Svørborg; thi anderledes foretom hende ikke det ælgamie kongelige Slot, som af Kong Hagen Hagensøn paa det prægtigste var istandsat, saa længe en Lehnsmænd som Jarl Mindre-Alf der var Husbond og Herre. Hun Vissheden om, at den plumpe Fribyttehøvding ikke i lang Tid ventedes hjem kunde berolige hende; og hendes Afsthy for Algreven udstrakte sig ikke til Datteren. Den takke, norske Fortrolige Veninder. Norske Skjaldesange og danske Kæmpesviser tonebe, som beslaegtede Vælsfange, imellem dem. Jomfru Spændelsto red tilfjelds med sin danske Veninde og viste hende stolt sit Høvelands Herlighed; den høijerte Inge beundrede Klippelandet og det norske Heltemod lige saa oprigtigt, som hun med Begejstring og Kærlighed besang sit Høvelands stille Døjlighed og besvmede sine tro, standhaftige Landsmænd, der i denne ulkkelige Tid forsvarde den danske Krone og den umyndige Tronarving mod Oprøret.

Inges Deltagelse for det Kongehus, hendes Fader modsatte sig, vakte magtigt paa den driftige Jarledatter.

En saadan Selvfølelse var ret efter den norske Jomfrues Sind, og det harnede hende, at hendes Fader og den norske Konge vilde række Haand til at bestemme den lille danske Barnefange, der, efter Jomfru Inges Fremstilling af hans farlige Stilling, stod i en forunderlig eventyrlig Glans for hende.

En Dag ved Kirstine Spændelsto og Jomfru Inge paa en Sti ved Stranden og saa et Skib for fulde Sejl løbe ind i Tønsberg Fjord. „Se, se!“ — raabte Kirstine glad — „en af min Faders Anorer!“ — og ser du den strunkne Ridder ved Forstavnen? hvem kan det være? Paa paa, stolt Inge, det er en af eders Landsmænd, som ikke længer kan afse dig.“

„Er det et af din Faders Stibe, Kirstine!“ — svarede Inge — „saa kan det ikke medføre noget Ven af mig eller Danmark. Den eneste, som savner mig, ham kan det heller ikke være: han kan ikke forlade Landet og den unge Konge i Nøden, for at opsoge mig.“

„Maaste er det da en Besjer til mig!“ — sagde Kirstine og lo. — „Er det en raft dansk Ridder, og staaer han mig an, kan jeg maaste endnu komme til Danmark og forsvare eders Barnefange. Det er ogsaa ledsommeligt!“ — vedblev hun ærgerlig og slog med Ratten — „at vi Piger altid skal sidde med Hænderne i Støret og lade Mændene stalle og valte, uden at de en Gang spørge os om vor Mening, ligesom det var saa afgjort en Sag, at vi slet ingen anden Mening turde have, end de gode Herrets; vi udgør dog den halve Del af Folket, stulde jeg tro, og vi har dog hær især lige saa hel og holden en Sjæl, som nogen Klobd af Mand. Hvad mig angaar, stolt Inge! da har jeg lige saa gode en fri Villie, som du og nogen dansk Pige; og fordi min Fader holder med eders Oprøret, holder jeg dog ligesuldt med dig og dine tro Landsmænd. I gamle Dage var de norske Piger ikke saa spagfærdige som nu; da var der jo hele Hæere af Skoldmænd; det maatte selv den drabelige Stærtdobber befende. Rander du Visen om den takke Herovr, der tvang sin Fader til at rætte hende Sværdet Iyffing ud af Strævhøj?“

„Hun var en dansk Skoldmø!“ — svarede Inge — „men hun var en vilde, forfærdelig Hedningpige. Gud bevare enhver kristen Sjæl fra sig afstindig Formæstelse!“

„Hun var dog en Pige som vidste, hvad hun vilde, og hun turde sætte det igennem trods nogen Mand!“ — sagde Kirstine. — „Gamle Sturle lærte mig Visen om hende — her en Gang! det Værs kan jeg bedst lide!“ — og nu fang hun med raft Stemme, saa det genlød over Fjorden:

„Jeg tør røre  
Dg i Haanden tage  
Hvaasen Kaar —  
Maatte jeg tun den faa!  
Ret aldrig tror jeg,  
Den Tid mig brænder,  
Som hendes Kamper  
Øjne omspiller.“

„Synge ikke den forfærdelige Hedningesang, kære Kirstine!“ — afbrød Inge den iverige Sangerinde — „Derfor maatte dog jo selv grue for sin ugudelige Vilddighed, og da hun gif fra Faderens Grav, saa hun jo Luften i Luer om sig. Sli naturlig Selvraadighed kan aldrig saa nogen god Ende.“

„Da fortalte dog Sturle mig, at hun tilfjeldt sit den helt, hun holdt af!“ — svarede Kirstine. — „Sværdet var det rigtigst ingen Lykke ved; men det maatte ret have været et lystigt, frit Skoldmøllid, hun har ført. Det er hende, jeg har ment med Jomfruen med Sværdet ved den drøvendende Høj, som jeg har kaldt i Faders Ridderfæl. Jeg kunde ogsaa have lyst til at være Skoldmø — saa drog jeg til Danmark og forsvarede eders unge Konge.“

„Kjære Kirstine!“ — greb nu Inge med alvorlig Belymring Ordet og greb hendes Haand — „Tal for din Deltagelse for mig og mit ulkkelige Fædreland! men lad ikke min Støbene afbrage dig fra Troskab og Lydighed mod din Fader! jeg priser Gud og den hellige Jomfru, at jeg endnu kan adlyde min Fader, selv naar jeg synes at handle egenrådigt. Lad mig betro dig en vigtig Hemmelighed, kære Kirstine! du ved, jeg er saa godt som en Fange her: men jeg agter at flygte herfra, og du maatte staa mig bi!“

„Hjertens gerne!“ — svarede Kirstine glad — „men saa følger jeg med. Jeg er fed af dette ensformige Liv. Kan to Piger, som vi, da ingen Ting udrette i Verden? Vil du til Danmark? Inge!“

„Til Danmark eller Sverrig — jeg har Frænder begge Steds.“

„Stal jeg hjælpe dig, vil jeg vide alt! Det Bredskab, du sit forleden Dag med den fremmede Kiær, det var vist fra Drost Hæsel.“

Jomfru Inge rødmede. „Nej!“ — sagde hun med et dæmpet Suf. — „men siden du vil vide alt, saa læs det!“

De holdt stille paa den aabne Vej. Kirstine greb hastig Brevet og aabnede det nysgerrig. „Martinus de Dacia“ — læste hun — „Gætter du mig Inge! det er jo Latin!“

„Det er kun en Mand s Ravn!“ — svarede Inge — „saalede talder han sig, vor lærde Kantsker og Kongehusets tro Ven, Mester Martin Maagensøn; han har skrevet Brevet for min kære, gamle Frænde Jon. De vil have mig til Stockholm, til den unge Prinsesse Ingeborg. Den lille svenske Prinsesse er bestemt til vor Konges Brud; hun skal have en dansk Ridderdatter hos sig for at lære Folket og Landet at kende af en indfødt, og de gode Herrets Valg er faldet paa mig. De stikker mig denne Vej, som den eneste, hvorpaa jeg maaste tan virke velgørende for min Fader i Tiden, og selv gaarne mit ulkkelige Fædreland. Jeg har overvejet det nøje, og jeg har ingen Betænkelseslanger. Min Fader har forladt mig her, og jeg maa ikke sølge ham længer. Han er nu stikker paa Kongshelle. Jeg har hemmelig hans Tilladelse; men han tør ikke aabenbart tilfælde det; hans ulkkelige Forhold nøder ham til Forsikkelse. Det maa se ud, som jeg flygte uden hans Vidende og Villie. Eder gamle Slotsfoged faar i Dag endog Unmodning om at forbyde mig enhver Rejse. Hjælp mig nu herfra, kære Kirstine! til Danmark eller Sverrig — lige meget! kan jeg tun komme uhindret herfra, staaer Vejen mig aaben. Saa vel i Dan-

mark som i Sverrig er enhver Stadsfoged og Slotsbefalingsmand forpligtet til at befordre min Rejse, naar jeg fremviser dette Bredskab.“ Med disse Ord fremtog hun af sin Raabelomme et sammenrullet Pergamentblad med tre store Segl under:

Kirstine gjorde store Øjne. „Ja saal det maa jeg tilstaa!“ — sagde hun overrasket — „du maa have magtfulde Folk til Venner, og det maa have noget at betyde. Men lad os nu være faldte! Nu vil Slotsfogden passe strengt paa dig, og du faar næppe længe Frihed til at ride ud med mig. Lad os nu se, hvem den fremmede Ridder er, som kom paa min Faders Skid! Stal han tilbage til Danmark, maa han vinde og tage dig med. Kan det gaa an, følger jeg med dig. Det skulde gaa underligt til, kunde to vakte Piger, som vi, ikke faa en Ridder til at føre os bort og bilde ham ind, det var mod vor Villie.“

„Lefindige Pige! du tænker tun paa Eventyr og driftig Spas; men for Guds og den hellige Jomfrues Skyld! vær forsigtig og spøg ikke med, hvad jeg har betroet dig! det galder min Frihed og mit hele Fremtidshaab. Endnu et maa jeg betro dig!“ — tilføjede hun angstelig med et dybt Suf — „den magtige Befalingsmand paa Kongshelle, Ridder Thord, tender du jo?“

„Den rige Thord med den lange, røde Næse — hvad han?“

„Han har besjet til mig; min Fader tør ikke sige ham nej; tun en hastig Flugt kan redde mig. Inden otte Dage vil han være her med min Fader.“

„Saa skal han nu faa dobbelt saa lang en Næse!“ — sagde Kirstine. — „Kom tun, kære Inge! — du skal nu herfra, om jeg saa selv skal bortføre dig!“

De red tilbage til Hjørget i Tønsberg og Tun, hvorpaa Slottet Tønsberghus laa, i Midten af Staden. Fjorden og den anseelige By med sine malede Træhuse paa begge Sider af Bjerget, hvor Solen skinde paa de ni Klostre og de fjorten saatalde Kongens Kapeller, afgaaet et skønt og malerisk Syn; men de unge Piger syntes ikke denne Gang at agte derpaa. Hvad de tænkte paa, turde de nu ikke længer tale højt om blandt de mange Søfolt og trable Røvmænd, de mødte og de rede tavse op ad Bjerget mod Slottet.

Det Skib, de havde set løbe ind i Fjorden, var imidlertid landet. Den unge, stabelige Ridder, som førte det, var gaaet i Land og havde med ridderlig Pomp fremstillet sig for Slotsfogden paa Tønsberghus, som han havde en hemmelig Samtale med i hans Værelse. Der var gjort Anstalter paa Slottet til at huse den fremmede Herre som en udmærket Gæst. Nu traadte begge de unge Piger ind i Slottets store Dagligstue. De satte sig tavse ved Sæmmebordet og taksede nysgerrig og forventningsfuldt: Vil paa en Sidsder, hvorigenem de snart ventede at se Slotsfogden træde ind med den danske Ridder, som de allerede havde bestemt til saa vigtigt et Foretagende. Endelig aabnedes Døren, og den gamle Slotsfoged traadte ind med Rane Kammerfønd, hvem han fremstillede for sin Herres Datter som en fortjent Mand, der af hendes Fader Jarlen var hædret med Ridderlaget, og som var her i et vigtigt Anliggende.

Med ridderlig Høflighed hilfede Rane begge de skonne. Da Jomfru Inge saa hans Ansigt og hørte hans Ravn, stiftede hun Farve. Hans listige Smil og hvide, indsmigrende Væsen misgadede hende højljg, og hun erindrede sig at have hørt ham nævne som den myrdede Konges Yndling ved mange Lejligheder, hvor det høerten var til Hære for ham eller hans forrige Herre. Hans højt mistantelige Adfærd ved Kongens Død havde hun ogsaa hørt Tale om, og da hun saa ham som en Ubenjning fra Mindre-Alf, maatte hun med Høje betragte ham som en aabenbar Landsforræder. Hun kunde ikke skjule den Foragt og Modhædelighed, hun følte for ham, og dette undgik ikke hans Opmærksomhed, medens han med levende Veltalenhed underholdt den muntre Kirstine.

Imidlertid blev Slotsfogden kaldet ud. Rane vidste nu snart at bringe Jomfru Inge ind i Samtalen og tilbringe sig hendes Opmærksomhed ved en deltagende Ytring om Danmark og den unge Konges farlige Stilling. Hvem Jomfru Inge var, vidste han allerede; hendes Hengienhed for Kongehuset var ham bekendt, og i den norske Jarledatter med Livlighed delte denne Stemning, havde han allerede med Overraskelse haft Lejlighed til at bemærke. Han benyttede straks denne Opdagelse til at sætte sig i et fordelagtigt Lys hos begge de unge Piger, idet han i smigrende Tillid til deres ædle Sind, betroede dem, som en farlig Hemmelighed, at han var en tro Ven af det danske Kongehus og havde vovet sig hid i en ganske anden Hensigt, end han maatte foregive.

De unge Piger studfede. For at bestyrke sit Udsagn og belage dem enhver Mistillid skildrede Rane dem nu med glimrende Farver, dog med tilfjeldende Bestenbed, hvorledes han i Finnerup Lade havde forsvaret sin ulkkelige Konge til det yderste. Han betroede dem, hvorledes han desuagtet paa det stammeligste var bleven miskenbt, og hvorledes han nu for at rejsfærdiggere sig i alle retfindiges Øjne, vilde vove sit Liv for de driftige Foretagender til den unge Konges Forbed. — „Min Troskab med min forrige Herre og Konge“ — tilføjede han — „har allerede toset mig min skonne Fædreneborg paa Hjelms. Marst Stig har med stormende Haand erobret den og nebhugget mine tro Mænd. Jeg har været nødt til at sætte Ligt mod Magt; men med den Udsætning, jeg her paa Stræmt henter til Marsten, ager jeg at vise ham og eders takke Fader, æble Jomfru Kirstine! at jeg ikke er det Ridderlag uærdig, hvormed Jarlen har hædret mig, idet jeg selv vover at udsætte mig for hans magtige Brede.“

„I er lige saa forvoven som aabenhjertig, Ridder Rane!“ — sagde Kirstine forbaftet — „hoo har sagt eder, at Jarl Mindre-Alfs Datter efter denne Tilladelse vil lade eder slippe fri fra Tønsberg Slot? dersom jeg nu paa min Faders Begne lod eder jebliktelig kaste i Taar-net —“

„Saa havde jeg mærkelig taget fejl af eders Høje og æble Sind, højskaarne Jomfru!“ — svarede Rane — „dog selv et Fangenskab hos eder vilde jeg ikke anse for nogen Ulykke. Men det ved jeg: Jomfru Inge Littes Veninde kan ikke hade og forsølgge nogen Ven af det danske Kongehus.“

„Det skulde I dog ikke stole saa trygt paa, Hr. Ridder!“ — svarede Jarledatteren. — „Her i Tønsberg har de danske Konger ikke efterladt sig de skønneste Mindesmærker; her fortælles endnu stemme Historier om Harald Blaatands Grumbet, og her ligger endnu Ruiner fra eders drabelige Kong Valdemars Tid. Trer I, de norske Piger ere mindre fædrelandssindede end de danske, saa tager I storlig fejl.“

Rane syntes et Djebilt forstøkket; men han fattede sig hastig, idet han bemærkede et stakagtigt Smil i den driftige Jomfrus Ansigt og et fortroligt Blik til hendes danske Veninde. Han bøjede sit Rne for den lunefulde Jarledatter. „Min Frihed og maaste mit Liv er i eders Haand“ — sagde han — „men jeg fortrøder dog ikke min Oprigtighed. For at se Jarl Mindre-Alfs skonne Datter vilde jeg ikke have betant mig paa et større Vovesstykke; men det var mig umuligt at se eder og noget Djebilt forfølge, hvad jeg fører i mit Skjold. Med de norske skonne har de danske Riddere aldrig haft Krig, og af vore Hjersters Luner afhænger ikke vor Menesfrihed og vor Erkendelse af Ret og Uret —“

„Godt, Ridder Rane! — staa op! — Slotsfogden kommer!“ — sagde Jomfru Kirstine hastig og tillod ham at bødigt at huse hendes Haand, idet hun havde ham af den hylende Stilling. Slotsfogden traadte ind, og man talte muntert om ligegyldige Ting.

Jomfru Inge fæstede ingen Tro til den listige Rane. Da hun om Aftenen var ene med Kirstine, aabarede hun sin Veninde for ham; thi hun havde vel bemærket, at hans ærbødige Hylning af hendes Stønhed og hans smigrende Tillid til hendes fri Mand og Selvfølelse ikke havde været uden Virkning. Jomfru Inge maatte imidlertid selv tilstaa, at Ridder Rane ikke lod til at mangle Mod, og at han besad megen Smidbed og Veltalenhed; hun indrømmede ogsaa, at han mulig kunde være mistent; men i Kirstines Øjne var han en sand ridderlig Helt.

Næste Dag sagte Rane tun Lejlighed til at faa Kirstine Spændelsto ene i Tale. Det lyffedes ham, og han betroede hende nu straks, hvorledes Rigtigt om hendes Stønhed og Skjørbørdighed længe havde gjort ham til hendes lidenslidelige Beundrer. Han fortalte hende, hvorledes hendes Fader havde givet ham Ret til, selv driftigt at forsøge sin Lykke hos hende, men at Jarlen nu søgte Udflugter. Endelig aabenbarede han hende, hvorledes denne Rejse og den Livsfare, han ved dette driftige Eventyr udsatte sig for, egentlig havde til Hensigt at se hende, og at der nu intet Foretagende var saa farligt, at han jo for hendes Skyld vilde vove de.

Hun syntes at høre alt dette uden Mishag; dog gav hun ham intet bestemt Svar. Fire Dage forlob, og Rane fortsatte sine Bestræbelser for at vinde Kirstine Spændelsto og bringe Jomfru Inge fordelagtige Tanker om ham. Der blev holdt mange hemmelige Raad mellem de unge Piger, og der blev besluttet, at man i alt Fald maatte sættes Ranes Troskab paa en streng Prøve, inden man troede ham. Rane havde paa en forblommet Maade talt om sit hurtige Skid og om sine magtige Forbindelser i Danmark. Til en Flugt eller Bortførelse behøvedes tun et Vink eller en tilfjeldende tilfældig Lejlighed. Kirstine udfærdede de eventyrlige Planer, og Jomfru Inge var nær ved at give efter for Rødvindigheden af sin mislige Stilling.

Den femte Dag efter Ranes Antomst forstrækkedes Inge ved det Budskab, at man næste Dag kunde vente hendes Fader til Tønsberg med Ridder Thord fra Kongshelle, og der skete fæstlige Tilberedelser paa Slottet som til et Brøllup.

Ranes Skid laa jessfærdigt i Tønsberg Fjord et Par Væsttud fra Strandbredden. Det var besat med et talrigt Mandskab af driftige Fribyttre, som Rane med Guld og store Løfter havde bundet. Den listige, unge Herre havde foreslaaet en Lyftvandring ved Stranden. Her gif han nu kort før Solens Nedgang mellem Kirstine og Jomfru Inge, ledsaget af den gamle Slotsfoged, der var hjertelig led af at høre Tale om Hjelde og Vandfald og alle de Naturkønheder, fremmede her idelig prisfe. Rane underholdt med ridderlig Høflighed de unge Piger; han beundrede Ganens og Landets Stønhed. „Fra Søfiden maa Synet af disse Kyster dog endnu være langt skønnere!“ — sagde han — „Jeg kan ikke rei domme derom: — den Dag, jeg kom, var Luften ikke nær saa klar som i Dag.“

„Det syntes mig dog“ — sagde Slotsfogden og gaabede — „det var jo lige i den klare Middagsstund.“

„Men mod Aften tager Kysten sig vist langt skønnere ud“ — mente Rane. — „Her ligger just en Baad med mine Rorartle; dersom Damerne har Lyft, kunne vi ro et lille Stykke ud i Fjorden!“

„Ja nok!“ — sagde Kirstine og tral Inge ud med sig i Baaden. — „Vejret er smukt, og jeg maa dog vise dig og dine Landsmænd, at Solen ikke gaar ned over noget flottere Land end Norge. Vil I med? Slotsfoged?“

(Fortfættet.)

## B. S. Ingemann: Valdemar Sejer.

Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

## Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

## Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Omslag 80. Indbunden \$1.20.

## Kong Erik og de Fredløse.

3 Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.